

Ciutat

La gent vaga impertorbable sota paraigües negres sense alçar la mirada, esquivant-se

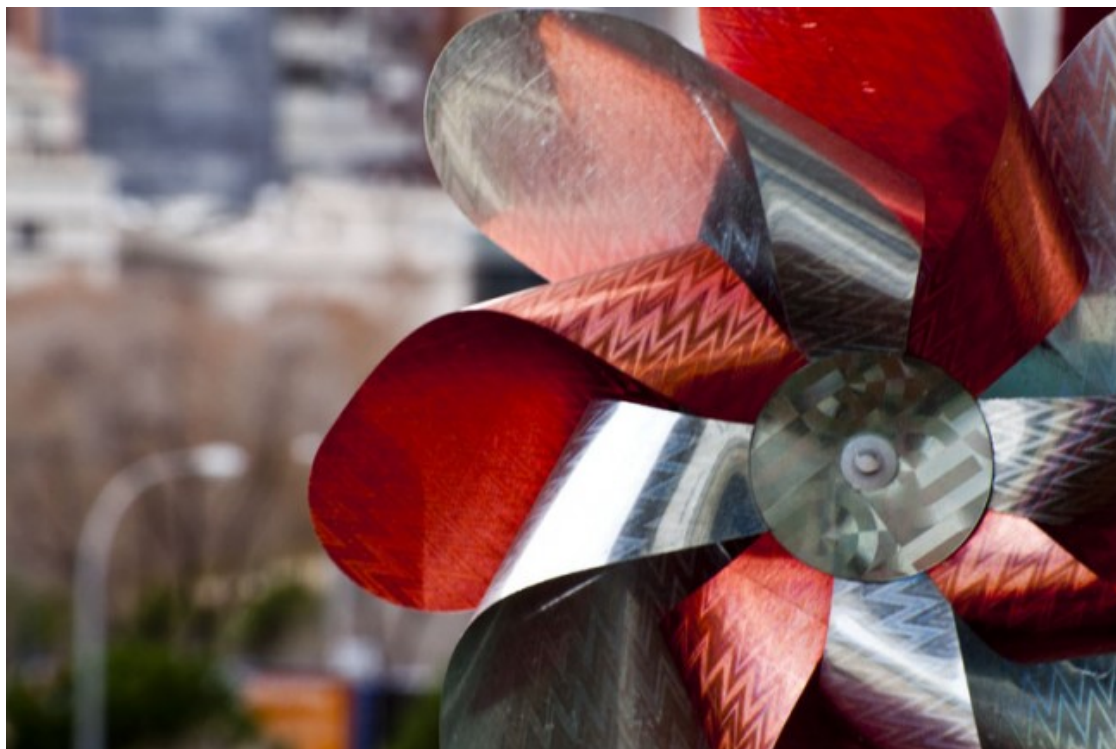

Foto: Frank Eferre

Els carrers són estrets i pedregosos. Un tel cendrós cobreix les façanes de les cases enmig del plugim que fa mesos, o potser anys, cau sobre la ciutat. Hi ha trastos vells desballestats per tot arreu, fustes podrides que s'amunteguen en un equilibri tens.

Un home jove alt i corpulent empeny un carretó ple de taulons i ferralla cercant entre els mobles i embalums materials que pugui reutilitzar. Troba un molinet de vent mig enterrat i recorda els vespres d'estiu al terrat de casa, explicant històries al voltant de la llum càlida d'una espelma. Les llàgrimes li regalimen galtes avall i es confonen amb les gotes de pluja que li amaren les entranyes.

La gent vaga impertorbable sota paraigües negres sense alçar la mirada, esquivant-se, amb pas decidit cap enllac. Ningú parla, ningú recorda. Les ànimes transiten per un espai i un temps incert, confús, on la memòria rau oblidada entre les andròmines abandonades fins que desapareix i, aleshores, el paisatge esdevé encara més ombrívol.

De sobte, enmig de la mudesa insuportable, retruny un crit de dona penetrant, poderós, intens, vital. Sembla emergir del centre de la Terra. Travessa la ciutat i després, silenci. Ningú s'atura excepte ell. Les ombres segueixen deambulant immutables pels carrers tèrbols, desdibuixats, però l'home robust agafa el molinet, el col·loca damunt els objectes del carro i enfila corrents cap a casa.

De l'interior d'un balcó, en què oneja un llençol blanc de fil de cotó, emana una dolça melodia: la veu clara i rítmica de la dona que canta al nadó acabat de néixer. Jau a terra, entre coixins tacats de sang, amb la criatura al pit, mentre amb la mà aspra i arrugada li acarona els cabells humits i la germana li escalfa en un fogonet una mica de brou d'herbes.

L'home obre la porta, s'acosta a la dona, s'hi asseu al costat, l'abraça, li besa dolçament i lenta els llavis. Amb els dits, ressegueix l'esquena nua de l'infant. Somriu. L'endemà clavarà al costat de la falguera el molinet de vent, polirà algunes fustes velles per fer-ne un bressol i explicarà històries per no morir.